

Nem csak lelkigondozóknak

Az Embertárs könyvespolca

A KÖZÖSSÉGÉPÍTŐ LELKÉSZ

Összefüggések. Ha egy szót keresnek A közösségépítő lelkész – Gyakorlati teológiai kézikönyv lelkészeknek és nem lelkészeknek című kötet bemutatására, akkor ezt választanám. Ha többet, akkor azokat a jellemző kifejezéseket sorolnám fel, amelyek a jórészt evangélikus lelkészek és teológusok írásait tartalmazó könyvben feltűnnek: önazonosság, személyesség, közösségépítő szándék, integráció, koinonia, „kiszáradó lelkész”, konfliktuskezelés, „hagyományos közösségek felbomlása”, értékes idő, mentorság, rugalmasság, kreativitás, és végül „örülünk, hogy itt vagy velünk”. E szavak erejét a közösség építésén és megtartásán munkálkodó szerzők tapasztalata és eleven bölcsessége adja, hiszen gyakorlati kézikönyvről van szó, amely egyben olyan önéletírása is lehetne a Magyarországi Evangélikus Egyháznak, amelynek egyes részleteit külön-külön fogalmazta meg huszonnégy őszintén és igényesen gondolkodó egyháztag. Olyan munkáról van szó, amely az Evangélikus Hittudományi Egyetemen jó évtizede indult hatodéves képzés (leendő lelkészek gyakorlati éve egy lelkész mentor vezetésével) során aposztrofált közösség- és gyülekezetépítési stratégiákat, kihívásokat, egyéni kompetenciákat, a közösségben rejlő lehetőségeket veszi számba.

A kötet izgalmát, feszültségét így nemcsak az új meglátások, hanem az újszerű belátások is adják, hogy az olvasók betekintheznek egy élő magyarországi egyház „szervezeti és működési” mozgásvilágába. Nem azért izgalmas a könyv, mert újraolvashatjuk benne például *Klaus Douglass* német lelképásztor – egyébként néha egyoldalúan sokszor idézett – gondolatait, hanem azért, hogy ezek a gondolatok milyen ak-

tivitást váltottak ki egy konkrét helyzetben lévő közösségben, milyen a hatástörténetük, mennyire erős hazai recepciójuk.

A könyvben szereplő dolgozatok feltételeznek egy szűkebb olvasótábor: a közösségépítőket, legyenek azok lelkészek, pedagógusok, humánreferensek, vagy akár trénerek, akiknek az a feladatuk, hogy összefüggéseket teremtsenek, illetve rámutassanak a már meglévő kapcsolatokban rejlő lehetőségekre. Ők egyszerre válnak olvasókká és „olvasottakká”, hiszen több tanulmány is önreflexióra készítet: és mi a helyzet velem, hogyan állok én ezzel a kérdéssel, jobban csinálnám-e, tudom-e a helyes választ? Nekem is ezt kellene tennem! De jó ez az ötlet, valósítsuk meg mi is! Velem is ez történt, és milyen jó, hogy ezzel nem vagyok egyedül!

Mert a könyv lényegi mondanivalója az, hogy „összefüggünk” egymással, és ezáltal válhat a közösség iránti érdeklődésből érdekelttség, a keresésből másokra találás. Hiszen olyan paradigmaváltáson megy keresztül az ember függetlenségre irányuló törekvése napjainkban, amely ismét éppen a függőség által megtapasztalt szabadság irányába mutat. Hogy a közösség szabadít fel a függetlenség kiszolgáltatott helyzetéből, hogy a jó közösség olyan farmakon, amely képes megvédeni az egyedül sokszor nehezen értelmezhető élethelyzetek kiszolgáltatottságától. A közösségépítés „lelke” azonban minden tanulmányban nyilvánvaló: a közösséget elsődlegesen az építi, aki megkönyörült a Paradicsomon kívül rekedt ember egyetemes magányosságán, létezésének társtalanságán. Aki Lelkével ismét összefüggést hoz létre teremtmény és Teremtő, Atya és gyermek között. Olyan reláció ez, mely közösség iránti vágyat ébreszt, szétoszt és részesít, és ezáltal egybevon.

Elismerés illeti a kötet szerkesztőjét. Nem csupán azért, mert a Szabó Lajos professzor szerkesztésében megjelent könyv hiánypótló munka, hanem azért is, mert a figyelmes olvasónak feltűnik a szerkesztői tevékenység lényege: a jól megválasztott tanulmányok egymással egységet alkotnak, úgy, hogy nem ismétlik a másokban felmerülő gondolatokat, hanem kiegészítik azokat. Olyan „lelki értékvilág” tűnik fel a lapokon,

amelyből merítve bárki gazdagabbá teheti egyéni és közösségi életét. A tanulmányok olvasása közben az idő valóban „értékes idővé” válik!

(A közösségépítő lelkész – Gyakorlati teológiai kézikönyv lelkészeknek és nem lelkészeknek, Luther Kiadó, Budapest, 2010)

Orosz Gábor Viktor

Közös utak, személyes érlelődés

SEMMELWEIS
EGYETEM

MENTÁLHIGIÉNÉ INTÉZET

MENTÁLHIGIÉNÉS ÉS SZERVEZETFEJLESZTŐ SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉSI SZAK

A Semmelweis Egyetem Mentálhigiéné Intézete 2014. szeptemberétől

akkreditált mentálhigiénés és szervezetejlesztő szakirányú továbbképzést hirdet

humán segítő foglalkozású szakemberek (pedagógusok, szociális területen dolgozók, lelkészek, orvosok, ápolók, stb.) részére.

A képzési program kulcsfogalmai:
önismeret és társadalomismeret, hivatásszemélyiség-fejlesztés,
segítő kapcsolat, prevenció, empátia, hitelesség,
határtartás, konfliktuskezelés, szervezetejlesztői alapismeretek

FELVÉTEL KRITÉRIUMA:

főiskolai vagy egyetemi végzettség és személyes alkalmasság

A KÉPZÉS IDŐTARTAMA:

4 félév, 387 óra, havonta 2 nap (péntek, szombat)

JELENTKEZÉS:

A jelentkezési lap letölthető az intézet honlapjáról:
www.mental.usn.hu

További információ a fenti honlapon, valamint a 06-1-266-0878 telefonszámon.